

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSÍO EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT

DIVENDRES 20 DE JULIOL DEL 2018 | Número 3

PÀG. 3 | JESÚS RENAU
Tinc un problema

PÀG. 4 | JOSEP LLUNELL
Som persones activament compassives?

PÀG. 6 | SÍLVIA COLL-VINENT
Chesterton i el cristianisme

PÀG. 14 | CREU DE SANT JORDI
Premiats Lucía Caram i Joan Viñas

PÀG. 15 | SAGRADA FAMÍLIA
Turull, el primer rector de la Basílica

PÀG. 17 | ALBA ARBOIX
Esglésies al servei dels ciutadans

PÀG. 21 | VOLUNTARIAT DEL CONEIXEMENT
Concurs sobre religions a la Viquipèdia

PÒRTIC

Molts tendeixen a parlar de l'Església en passat. En allò que era. A Catalunya Religió volem parlar més del que és avui l'Església. Però això no ens porta a oblidar el passat. Fent memòria de la gran figura de Vidal i Barraquer, o del que han significat els temples per la configuració d'una ciutat com Barcelona. La fidelitat a aquest passat que ens ha de servir per plantejar què vol ser l'Església en el present i en futur.

SUMARI

3 Panoràmica

Tinc un problema, per Jesús Renau

Som persones compassives, activament compassives?, per Josep Lluell
Chesterton i el cristianisme: alguns aspectes, per Sílvia Coll-Vinent

10-24 Actualitat

La consciència i l'actitud de reinventar-se, valors de Vidal i Barraquer
Lucía Caram i Joan Viñas, Creu de Sant Jordi

Josep M. Turull, primer rector de la Basílica de la Sagrada Família
Alba Arboix: "Les esglésies sempre han estat al servei dels ciutadans"
Concurs d'estiu a la Viquipèdia sobre les religions

25 Recull de premsa

El rector de la Seu de Manresa - el llaç de Coma-ruga - la campana de Senan
- el menjador Jericó de Lleida - l'exorcista de Vic

26 Agenda

Iconografia bizantina - convivències per a joves - trobada d'animadors de cants
- Festival de Música Antiga dels Pirineus

27 La setmana a les xarxes

Tinc un problema

Per Jesús Renau
a Visió positiva

Tens un problema? Fins a cert punt és normal, no creus? Quina mena de problema tens? Econòmic? Afectiu? Rutina i avoriment? Una mala jugada?

Intenta definir el problema, ajustar-ne els límits i examinar com ha arribat. Sobretot pren una certa distància, com si el mirassis fora de tu. Objectiva el problema i posa-hi fronteres, abans de cercar respostes i solucions. No vulguis anar massa ràpid.

Prendre distància entre tu —la teva persona, el teu jo profund, l'espai de la teva possible llibertat, sobretot el de les teves emocions— i el problema és important per afrontar-lo. Tu ets aquí... i el problema és davant teu. Si no intentes distanciar-lo mentalment, et

pot passar que el teu problema et col·lapsi, i tu esdevinguis el problema.

No has de permetre que el problema que ara tens acabi provocant que tu esdevinguis un problema. No és un joc de paraules. Moltes vegades passa que un problema que tens acaba convertint-te a tu en problema. Quan ens convertim en problema és quan afectem altres persones. Primer ho sospiten, després et diuen que fas mala cara, pregunten si vas massa cansat o tens massa feina, i un dia pensen: Ostres! Aquest amic, aquesta amiga, és un problema!

Suggeriments per evitar ser un problema: bona comunicació amb qui saps que t'estima, mirar de situar el tema en les seves

dimensions reals, no fer massa meditació, caminar i fer esport, intentar parlar amb Aquell que t'habita no tant perquè et solucioni el problema sinó per tenir ànims i força, una mica més de bon humor, refusar imaginacions i ficcions inútils i negatives, no magnificar la situació, obrir més els ulls a les realitats que t'envolten, dosis de paciència i més paciència si triga a solucionar-se.

Descentra't una mica més, si us plau. No siguis el centre de tot. Escolta, mira, estima, dona i evita el trànsit de tenir un problema a ser un problema. Hi ha gent que t'agrairà aquest treball. Gràcies, moltes gràcies.

“Som persones compassives, activament compassives?”

Per Josep Llundell
a Les homilies a Sant Felip Neri

Com vivia les realitats humanes Jesús? Jesús ho vivia tot des de la compassió activa. Era la seva manera de ser i de fer, d'actuar. La seva primera reacció davant de les persones.

No sabia mirar ningú amb fredor, amb indiferència, amb una actitud de tant se me'n dóna com ho fem nosaltres moltes vegades. No suportava veure les persones patir. Així va ser recordat per les primeres generacions cristianes.

Però els evangelistes diuen més, bastant més. A Jesús no el commouen només les persones concretes que troba en el seu camí: els malalts que el busquen, els inde-

sitjables que se li apropen, els nens als que ningú acarona. Jesús sent compassió per la gent que viu desorientada i no tenen qui els guïï ni alimenti.

L'evangelista Marc ens descriu el que va passar en alguna ocasió prop del llac de Galilea. De tots els pobles i poblets arribaren corrents al lloc a on Jesús anava a desembarcar. En veure tota aquella gentada, Jesús reacciona com sempre: “va sentir fonda compassió perquè caminaven com ovelles sense pastor.”

La imatge del conjunt és ben patètica. Jesús sembla estar recordant les paraules pronunciades pel profeta Ezequiel 6 segles

abans: “En el poble de Déu hi ha ovelles que malviuen sense pastor: ovelles dèbils a les que ningú reconforta; ovelles malaltes a les que ningú guareix; ovelles ferides a les que ningú cuida; ovelles esgarriades a les que ningú s’apropa; ovelles perdudes a les que ningú busca” (34)

Mentre nosaltres analitzem les causes de l’empitjorament social i de les crisis de l’Església, mentre discutim sobre la posició que ha de prendre l’Església en una societat més i més secularitzada, mentre ens desqualifiquem els uns als altres i condemnem tot el que ens molesta o irrita,

hi ha entre nosaltres moltes, moltíssimes ovelles sense pastor. Qui diu ovelles diu persones.

Qui són aquestes ovelles? Persones soles a les que ningú no té temps d’escoltar. Esposes i esposos que sofreixen desvalguts i sense cap ajuda l’esfondrament del seu amor. Noies que avorten pressionades per la por i per la inseguretat sense el recolzament ni la comprensió de ningú. Ni dels seus parents. Persones que sofreixen en secret la seva incapacitat per alliberar-se d’una vida indigna i malmenada. Allunyats que desitgen revifar la seva fe i no

saben a qui acudir ni com concretar els seus nobles anhels.

Qui desvetllarà entre nosaltres la veritable i eficaç compassió? Qui donarà a l’Església una fesomia més semblant a la de Jesús?

Tu i jo podríem ser aquestes persones més compassives com ho era Jesús quan vivia en aquest món. Preguntem-nos si realment ho som. Som persones compassives, activament compassives?

DIUMENGE XVI DE DURANT L’ANY. CICLE B

JOSEP LLUNELL | [LLEGIR AL WEB](#)

Chesterton i el cristianisme: alguns aspectes

Per **Sílvia Coll-Vinent**
a **Catalunya Franciscana**

Chesterton va ser conegut i va tenir una influència en aquestes terres. En la seva primera estada a Catalunya, la comunitat franciscana també hi va tenir un paper important. En faig un breu repàs. Chesterton va venir a Barcelona convidat per la branca catalana del PEN Club català, l'organització que vetllava per la difusió de les lletres i dels escriptors en el marc europeu. Després d'un *tour* per Espanya, en el qual va visitar Madrid i Toledo, va arribar a Barcelona a finals d'abril de 1926, acompanyat per la seva esposa Francis i una jove neboda seva, **Miss Rodha Bastable**. Es van allotjar a l'Hotel Majestic, al Passeig de Gràcia. El poeta i escriptor **Josep M. Junoy** l'havia acompanyat en el seu viatge a Espa-

nya, ja que era ell el factòtum de la visita de Chesterton -una visita generosa que va durar fins a principis del mes de juny. Chesterton va ser rebut a Catalunya amb grans honors. Un periodista entusiasta descrivia l'hoste que acabava d'arribar com "l'home formidable que fa tremolar el pis de Barcelona aquests dies, hèrcules de les lletres i de l'apologètica romana". El dia 5 de maig Chesterton va donar una conferència a la Universitat de Barcelona, a la Sala de Consells, en un acte solemne presidit pel cònsul general d'Anglaterra. L'endemà, el PEN Club va oferir a Chesterton un sopar de gala a l'Hotel Ritz de Barcelona, amb l'assistència de nombroses autoritats i homes de lletres distingits. **Josep M. de Sagarra**, as-

segut a l'altra banda de la taula de l'homenatjat, va tenir ocasió de pintar un magnífic, i grotesc, retrat de Chesterton en acció:

Chesterton seu a la taula entre en **Nicolau d'Olwer** i en Josep Maria Junoy; a l'altre costat d'en Nicolau d'Olwer hi ha la senyora Chesterton; joestic a una distància que em permet d'observar sense impertinències però sense perdre cap detall. L'alçada i el gruix de Chesterton comparats amb les dimensions dels homes del nostre país, agafen una proporció monstruosa, però situant-lo entre els homes del Nord passaria com un personatge alt i gros, i prou. A la nostra taula, però, ens fa l'efecte d'un gegant legendari i faceciós. Menjant, sembla un home endormiscat que es desperta cada moment, ara per beure un glopet, ara per dir dues paraules -aquestes paraules si són en francès el fan suar molt, perquè Chesterton com a bon anglès va pel món amb la impertinència magnífica de la seva llengua. Té una gran cabellera blanquinoso, i uns bigotassos d'aquells que serveixen per a caçar vianda i que donen a la persona que els posseeix un aspecte de morsa franciscana.

Durant aquests dies de maig, Chesterton va esdevenir una figura destacada a la premsa, la qual aquells dies dedicava força espai a cobrir la gran vaga dels miners a Anglaterra -una vaga general que va paraitzar el país mes d'una setmana. Al llarg de tota l'estada, a Chesterton se'l va veure amb una pila de diaris anglesos, llegint-los voraçment. A Josep M. Junoy, l'amfitrió de la visita que l'havia acompanyat durant tot el viatge, li va dedicar unes línies en la seva columna habitual de la contraportada de l'*Illustrated London News*. A Josep M. Junoy li va enviar una carta en què després d'agrair-li la felicitat a Catalunya, li explicava, des de Londres, com estava d'embolicat amb l'organització de l'any franciscà. (...)

Les celebracions franciscanes van servir perquè el llibre de Chesterton esdevingués, al seu torn, un punt de referència per a dues contribucions literàries aparegudes llavors al voltant de la figura del sant. Així, el pare **Miquel d'Esplugues**, en el primer capítol de la seva vida del *Poverello*, on definia la paradoxa del cristianisme i de **Sant Francesc**, comentava la conversió de l'escriptor al catolicisme pro-

duïda en el context d'una reacció contra el positivisme de l'època i viscuda des d'un esperit paradoxal i irònic, i concloïa amb la descripció de Chesterton com a "apòstol modern de fecunditats insospitades"; i citava, més endavant, passatges extrems del *Saint François d'Assise* i d'*Orthodoxie*, els dos llibres d'apologètica de l'autor publicats fins aleshores.

Una conseqüència directa de la visita de Chesterton a Catalunya va consistir en el projecte de Junoy de llançar la figura de Chesterton des de *La Nova Revista*, una revista d'alta cultura que va fundar ell mateix. En un dels primers números de la revista es va publicar una carta de Chesterton adreçada a Junoy, en la qual en primer lloc Chesterton li agraiïa la felicitat a Catalunya. Chesterton hi va esdevenir l'objecte d'una campanya de promoció per a la qual Junoy va comptar amb la col·laboració decisiva de **Pau Romeva**, el responsable de les traduccions i de la coordinació de tot el projecte chestertonian. Des de *La Nova Revista* es va promoure el projecte de traduir les obres de Chesterton al català. Després de l'èxit de *Heretics*, es va

publicar *Allò que no està bé*, un dels llibres preferits per Chesterton, juntament amb *Orthodoxy*, segons havia revelat ell mateix al llibreter Joan Viñas en una de les seves visites a la Llibreria Americana, just abans de marxar de Barcelona. Tot i així, el projecte de traducció no va arribar a bon port, amb només dos dels seus llibres publicats. De la tria final, queda clar que Chesterton era sobretot apreciat com a pensador catòlic i com a polemista: un polemista brillant, amb unes grans dots argumentatives i un estil suggerent, i això era el que donava una alenada d'aire fresc al pensament cristià, revelat amb una nova forma.

Em demanen, avui, una síntesi del pensament i del cristianisme de Chesterton. És difícil resumir en quatre ratlles totes les dimensions d'una figura gegantina com la de G. K. Chesterton, escriptor polifacètic que va tocar molts gèneres, començant pel periodisme, el relat detectivesc (els del Pare Brown són potser els més cèlebres), la crítica literària, l'assaig religiós (molt abans que iniciés el camí de la conversió al catolicisme), l'assaig de pensament social, el teatre i la poesia (val a dir que en menor grau),

l'oratória (viatjà per Europa i els Estats Units donant conferències a les Universitats i a d'altres fòrums). Però deixeu-me que el defineixi amb una sola frase: Chesterton fou un home que pensà sobre tota mena de coses des d'un amor profund a l'home, a l'home normal i corrent, amb una imaginació desbordant i amb un art paradoxal i brillant que deixava els qui l'escoltaven o el llegien, i deixa encara els qui el segueixen, sorpresos.

Chesterton va néixer a Londres el 1874, va créixer i es va educar en els epígons de l'època victoriana i va viure intensament (morí relativament jove, quan tenia 62 anys) les primeres tres dècades del segle XX, el nostre segle passat. Va conèixer i patir dues guerres: la dels bòers (de repercussió britànica) i la Primera Guerra Mundial, en què s'implicà profundament fent campanya antigermànica per defensar la seva *Little England*. I quan dic que va viure intensament és perquè no va cessar d'escriure en diaris i revistes, i de conversar i d'entrar en polèmica cordial amb els seus suposats enemics o contrincants. Va viure una adolescència d'escèptic, i després una joventut, mentre

era estudiant de belles arts, de rebel amb les modes del seu temps, després un tomb cap a la reflexió més pausada encara que fos en bona part mitjans periodístics, una parada i fonda en què produeix tal vegada el seu millor llibre d'assaig de pensament cristià que és *Ortodòxia* (1908), i molt bona crítica literària (assajos sobre **Dickens** i altres). Val a dir que Chesterton, que fou lector voraç i estudiant d'art, i després crític d'art i de llibres, fou un home que assimilà una densa cultura literària i artística des d'una posició cristiana contundent. El cristianisme impregna la seva visió del món i la seva professió de crític, periodista i assagista. S'acosta a les preocupacions de l'home normal i corrent des d'aquest prisma, però travessat d'una imaginació potent que va cultivar des de molt petit i que va integrar en el mateix descobriment del cristianisme: d'aquí que surti un llibre esplèndid, *Ortodòxia*, i molts articles brillants.

Chesterton és un home en constant diàleg amb els homes del seu temps, per descomptat amb els seus col·legues periodistes, amb els escriptors i artistes, també amb els polítics contemporanis. I d'aquest dià-

leg o conversa permanent en treu sempre punta literària, filosòfica i teològica, encara que sigui posant les idees a extrems ben llunyans i jugant-hi contínuament amb la paradoxa. (Chesterton, val a dir també, encara que tenia una veu prima, en el salt a la ràdio, a la BBC ho podem comprovar, era un orador que guanyava els debats i l'atenció entusiasta dels oients, sovint per la brillantor verbal i l'art de la paradoxa). No podem parlar mai d'enemics de Chesterton. Com a molt, aquests foren cordials enemics. En posar el seu art paradoxal, de vegades grotesc, excessiu, al servei de les idees, la repercussió del seu pensament creix i perdura.

Chesterton és un home amb una ànima profundament liberal, democràtica, popular, de vegades una mica radical en el sentit (i estic parlant en el sentit i en el context anglès, que porta molts segles de democràcia) que posa en discussió els abusos dels mateixos liberals que estan al poder, que posa en tela de judici els abusos dels

governants i dels sistemes polítics. Des d'aquest punt de vista és interessant la dimensió del seu pensament social resumit en part en el seu distributisme, una doctrina amb molta intuïció però amb poc grau de formulació. Una doctrina que és de fet una actualització del pensament social de l'Església, que fa camí per una tercera via, molt suggeridora, entre el socialisme i el gran capitalisme, encaminada a proposar una distribució més justa de la propietat privada. Chesterton entronca aquí amb un pensament social anglès (molt anglès) del segle XVIII, estès pel publicista **William Cobbett** (a qui dedicà una de les seves biografies), el qual propugnava una distribució de la terra que protegís els antics camperols de les successives i cada vegada més freqüents maniobres de concentració latifundista.

En definitiva, el pensament de Chesterton és il·luminador per a moltes qüestions i debats de plena actualitat al nostre segle XXI: el debat sobre la globalització, per reafirmar

“lo local” envers “lo global”, i per pensar les grans qüestions en clau humanística; el paper de la família; el paper de la religió; el paper de l'Església catòlica; qüestions socials com l'eugenèsia (molt candent als anys vint i trenta); la defensa de l'home corrent respecte els excessos del capitalisme i el món de les finances; els efectes de la industrialització sobre el canvi del paisatge urbà i camperol i els greus efectes sobre la sostenibilitat, i el distributisme. Sens dubte, el pensament de Chesterton és reaccionari, en el sentit més etimològic del terme, però des d'aquest reaccionarisme, valgui la paraula, és il·luminador de la situació actual, i d'un gran sentit comú i d'una gran intuïció sobre els mals del nostre segle. No és estrany doncs que a Chesterton el reivindicuin veus provinents de sectors ideològics molt distants, precisament per aquest comú denominador que toca tan i tan bé, i amb tanta gràcia i ironia, i amb tant sentit de l'humor, que és el *common man*.

La consciència i l'actitud de reinventar-se, valors de Vidal i Barraquer

Fa un pas més enllà quan les circumstàncies ho exigeixen. Sense por ni càlculs personals. **Francesc d'Assís Vidal i Barraquer** (1868-1943) va reivindicar un escenari de pau, lluny de la societat de vencedors i vençuts que ja anticipava. Coincidint amb el 150è aniversari del seu naixement a

Cambrils, la ciutat ha promogut l'**Any Cardenal Vidal i Barraquer**. En parlem amb **Manuel M. Fuentes**, historiador i director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona. Els darrers temps s'ha fixat en els valors contemporanis del cardenal que va morir exiliat a Friburg, Alemanya.

Què aporta Vidal i Barraquer a l'Església d'avui?

La realitat és tossuda i difícil, i t'invita a superar la formació que tens o les respostes que donaries per tot allò que has après. Aquesta és la principal aportació de Vidal i Barraquer. Va una mica més enllà, desenvolupa allò que havia après a l'evangeli i com a jove advocat. En lloc de quedar reclos i tancat, la situació de guerra civil, de persecució religiosa i d'exili el porta a situar-se una mica més enllà del que els altres se situaran. No perquè sigui un heroi, sinó perquè la realitat el fa realment conscient i ha de respondre al que passa.

Quin era el seu marc familiar?

Prové dels Barraquer de Barcelona, una família amb un eclesiàstic famós, el canonge de Barcelona **Gaietà Barraquer Roviralta**, que va escriure una obra com són *Los Religiosos en Cataluña durante la primera mitad del siglo XIX*; també amb algun militar. Per part de la família de Cambrils són mitjans hisendats, de tipus liberal. També tenen algun religiós. Se situen per una banda en l'esfera monàrquica alfonsina i també, i en temps de Vidal, cap a la Lliga Regionalista de **Cambó**.

Quina fe li van transmetre?

Vidal queda orfe de mare aviat i el pare el porta a estudiar al col·legi dels jesuïtes, a Manresa. Té una tia que se'n preocupa molt; el tiet que és capellà, també. I la transmissió de la fe podem dir que en el cas de les dues famílies és una realitat quotidiana, profunda i viscuda.

En situacions extremes les persones poden donar el millor de si mateixes, però no necessàriament. Què passa amb Vidal i Barraquer?

De vegades les persones treuen exactament el millor d'elles mateixes. Però de vegades les persones s'espanten i es reclouen. De forma natural, calcules aquella cosa o aquella altra; i encara que saps què hauries de dir i de fer, això pesa en tu. En el cas d'ell no va pesar. Ell acaba sent un clergue i un creient coherent precisament per això. Tots aquests càlculs, que conscient o inconscientment acabes fent, ell no els fa.

Diria que l'Església d'avui és massa calculadora?

En tots els temps som les persones, les que som més o menys calculadores. Ell sap que determinades decisions que ana-

va prenent les pren en solitari. La resta no les prenen. I respondre en solitari no és fàcil. Et preguntes si de la mateixa manera que s'equivoquen els altres, t'equivoques tu. En tots els temps les persones de vegades ens deixem portar pels càlculs. Alguns interessadament i d'altres desinteressadament, sense tenir-ho present.

Com a historiador, amb motiu de l'Any Cardenal Vidal i Barraquer, ha parlat de 'la solitud per reinventar-se'. En quin sentit?

Hi ha dos elements que em van semblar interessants. Primer que no sempre les persones som el resultat de la formació. Vi-

dal va tenir una formació jurídica i per tant hauria d'haver estat més pactista. Però això també té un topall i ell acaba anant més enllà. Després respecte la guerra i la repressió. Ell escriu una carta a Franco dient la guerra és una mala solució i que només s'ha d'adoptar quan no n'hi ha cap altra. Vidal i Barraquer no és un somiatruites, accepta la realitat. Hi ha una guerra, però ha de tenir normes. No pots utilitzar la guerra per destruir el teu enemic; la guerra ha d'ocasionar els mínims danys i la mínima crueltat possibles. I quant a la repressió, un cop acabada la guerra, demana que no es construeixi una societat de vencedors i vençuts i de persones humiliades.

Franco fa tot el contrari.

Justament. **Franco** utilitzarà la guerra, l'allargarà per mirar de destruir al màxim els seus enemics. Tot just començada la repressió, l'any 1939, escriu al papa **Pius XII** i li diu que no es pot fer una repressió indiscriminada cap a una població que no és com tu. Vidal i Barraquer diu que la pau no es pot construir ni cimentar sobre la humiliació, la derrota, la destrucció, la persecució i la mort d'una part de la població. Que tot això no va pel camí de la pau, sinó d'una altra cosa i a la llarga es pagarà.

Una opció valenta en temps de silenci...

Sí, aquestes dues visions demanen un gran coratge. Primer, per saber-les anticipar al futur i, segon, per ser capaç d'expressar-les i compartir-les amb els altres. En aquell moment tothom callava. Penso que la seva visió és molt encertada històricament.

Com definiria l'actitud de Vidal i Barraquer?

L'actitud de Vidal i Barraquer és reinventar-se. Ho fa en solitud, sense massa encoratges. Fins i tot la gent que l'acompanyen

en aquest camí ho fan per fidelitat, no tant perquè siguin capaços de comprendre o compartir els seus posicionaments. Quan ell neix, canviar de jaqueta, transformar-te, era una cosa mal vista. Les persones neixen d'una manera i moren de la mateixa manera. Nosaltres vivim en un món en què l'evolució, el canvi i la transformació no es veuen com una traïció, sinó com una construcció.

Com creu que se sentia, vivint a l'exili?

Li van parar molts paranys. L'any 1931 els mateixos republicans li van dir que podia instal·lar-se a Montserrat; ell respon que no mentre hi hagi capellans a la presó. A l'inici del franquisme se li ofereix la possibilitat de venir i mantenir el títol; però residir a Sarrià amb la seva família. Després ja li diuen directament que no, però abans li ofereixen que abandoni el títol d'arquebisbe i de cardenal. Ell és un home que ja és relativament gran, està malalt, té set nebots als qui se'ls ha mort el pare. Al moment de decidir, té tota una pressió; sap què deixa. Si hagués acabat acceptant alguna d'aquestes coses, potser no l'hagueren criticat massa i hauria tingut una

vida més tranquil·la. Però quan fa tot això, és conscient.

Com en el cas de la carta col·lectiva dels bisbes?

Sí. Diu que no signarà la carta col·lectiva del juliol del 1937 que reconeix el règim de Franco. En diverses cartes, va donant els motius pels quals ell no vol signar. Però, al final, en un paràgraf adreçat al cardenal **Isidre Gomà** diu "finalment, jo en consciència no puc signar aquesta carta".

No dona arguments?

Ja no diu que no la signa perquè encara té gent en zona republicana que els poden reprimir o que no la signa perquè l'Església no s'ha de posar en política... Va més enllà dels motius que podia tenir com a bisbe. Com a home, la seva consciència no li ho permet. En aquests últims temps estic investigant aquests elements que el fan contemporani: l'actitud de reinventar-se i el donar valor a la consciència per sobre de les altres coses. És el que diu **Sant Pau**: al final cadascú donarà raó de la seva consciència davant de Déu. Apel·lar a la consciència i no apel·lar al dret canònic, a l'evangeli,

al papa... Personalment crec que és un element molt interessant.

Vostè s'atansa a Vidal i Barraquer com a historiador. Però també com a capellà. Com la influït estudiar aquest personatge?

Personalment voldria que m'ajudés una mica a poder acabar dient això que ell diu. A partir de l'evangeli, de la vida de l'església, de la realitat, dels drets de la persona, saber en consciència fins on puc anar i fins on no puc anar. No m'agradaria refugiar-me al fet de ser qui ets, d'estar on estàs, del que fas o deixes de fer; sinó tenir aquesta llibertat

que en ell es fonamenta sense cap mena de dubte en Jesús i en l'evangeli. No és una llibertat que està basada en el càlcul, per molt que a alguns els pugui semblar que és un càlcul acceptable o un càlcul sagrat.

Li agrada acabar les conferències sobre Vidal i Barraquer llegint el seu epitafi, oi?

Sí, expressa molt bé la seva vida. "He estimat la justícia i he odiat la iniquitat, per això moro exiliat". L'havien posat ja a la tomba del papa **Gregori VII**. I el seu secretari, el doctor **Joan Viladrich i Viladomat**, va escriure aquest epitafi amb ell.

Quina lectura en fa?

Primera diu "estimar la justícia". Recorda la benaurança de Jesús: "feliços els perseguits per causa de la justícia". Segona cosa, parla d'odiar la iniquitat. La iniquitat és més que fer el mal; indica que provoques el mal sabent que el fas i que el pots arribar a fer en nom de Déu. I la tercera cosa: "moro exiliat". És l'acceptació que allò que han fet al mestre t'ho poden fer també a tu. La mort per a ell segur que és la imatge d'una altra realitat.

LAURA MOR -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Lucía Caram i Joan Viñas, Creu de Sant Jordi

La dominica **Lucía Caram** i el president de l'Acadèmia Mariana de Lleida, **Joan Viñas**, ha estat distingits aquest any amb la Creu de Sant Jordi. Són dos dels noms de persones amb un marcat compromís eclesial dins de la llista de personalitats distingides que el Govern de la Generalitat ha fet públic aquest dimarts. Lucía Caram ben coneguda pel seu activisme social des del convent de Santa Clara de Manresa, i Joan Viñas, reconegut cirurgià molt implicat en la vida diocesana de Lleida, en la pastoral de la Salut, i un dels participants en les sessions del Concili Provincial Tarraconense.

L'acord del Govern distingeix a Lucía Caram "pel seu compromís amb les persones més desfavorides com a promotora de la Plataforma Ciutadana de Solidaritat, creada al Convent de Santa Clara de Manresa, i la seva vinculació a la Fundació Privada Rosa Oriol. Des d'aquestes entitats ha contribuït valuosament a donar respostes a la manca de recursos bàsics que fa que moltes persones se

sentin excloses d'un sistema econòmic que els impedeix viure amb dignitat". En el cas de Joan Viñas Salas la distinció remarca "la seva reconeguda trajectòria professional en l'àmbit de la salut i la contribució al sistema d'educació superior i a la recerca. Ha estat rector de la Universitat de Lleida i president de l'Institut Català de la Salut i de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. El seu compromís sostingut en la gestió del sistema públic català de salut de Catalunya li ha valgut el reconeixement del sector".

Entre les personalitats premiades també hi ha el folklorista **Joan Soler i Amigó**, que va traduir i adaptar nombroses cançons pel cantoral de Missa Dominical després del Concili Vaticà II; i la il·lustradora **Maria Rius i Camps**, que ha il·lustrat una Bíblia infantil de l'Editorial Claret i el llibre sobre les diverses tradicions religioses *Déu té més d'un nom* de la mateixa editorial.

Josep M. Turull, primer rector de la Basílica de la Sagrada Família

Aquest dijous s'han fet públics els canvis de rectors de cara el curs vinent a les parròquies de l'arquebisbat de Barcelona que ha decidit l'arquebisbe **Joan Josep Omella**. Un dels nomenaments més rellevants que s'ha confirmat és el de **Josep Maria Turull** com a nou rector de la parròquia i de la Basílica de la Sagrada Família. Turull serà el primer rector de la Basílica. Fins ara només hi havia un rector per a la parròquia, que té la seva activitat en la cripta del temple de Gaudí.

Josep Maria Turull, que ha estat durant 14 anys rector del Seminari de Barcelona, substitueix **Lluís Bonet i Armengol** que es jubila. Bonet era rector des de feia 25 anys. Quan va arribar encara no s'havia construït la nau del temple i tot just s'havia acabat

la façana de la Passió. Però des de 1930 ja es funcionava com a parròquia en la cripta del temple, una església que també acull la tomba d'**Antoni Gaudí**.

Rector durant 25 anys a la Sagrada Família

Lluís Bonet havia estat 14 anys a Terrassa, on va destacar per la seva tasca social i ecumènica i el compromís cívic i catalanista amb el moment que vivia el país durant la transició. Bonet és fill de l'arquitecte **Lluís Bonet i Galí**, el deixeble de Gaudí que va ser el responsable de continuar les obres del temple després de la Guerra Civil. Després, fins al 2012, les obres les va dirigir el germà de mossèn Bonet, **Jordi Bonet i Armengol**. Amb el pare i després els dos germans vinculats al temple, va ser l'etapa que va donar l'empenta definitiva cap a la finalització de

la Basílica. Lluís Bonet també ha estat un dels impulsors de la beatificació de Gaudí.

El 2010, després de la consagració de la Basílica, la parròquia va continuar la seva vida litúrgica ordinària a la cripta del temple i als locals parroquials adjunts. De les celebracions a la Basílica s'encarregava un equip de capellans del qual ja formava part Josep Maria Turull. Des de llavors, la Basílica de la Sagrada Família ha acollit nombroses celebracions religioses i actes diocesans, amb una eucaristia almenys una vegada al mes. Ara fa un any es va iniciar la celebració de la missa internacional de cada diumenge al matí, adreçada principalment als turistes.

Amb el nomenament del primer rector de la Basílica, la vida litúrgica del temple dependrà també del rector de la parròquia.

Jubilacions sacerdotals

A més de la jubilació de Lluís Bonet, els canvis parroquials a Barcelona es produeixen per la jubilació de sis capellans més, alguns en parròquies ben significatives de

Barcelona: **Francesc Casañas**, claretià a Sant Agustí; **Aureli Gómez**, de Santa Cecília; **Josep Enric Roig**, de Sant Josep Obrer; **Joan J. Villegas**, de l'agrupació de les parròquies Sagrat Cor de Jesús i Sant Francesc de Pàola; **Enric Subirà**, de Sant Medir; i **Josep Oriol Xirinachs**, de Sant Jaume de Cornellà de Llobregat.

En el cas de Sant Medir, s'acaba una etapa de continuïtat entre mossèn **Amadeu Oller**, **Josep Maria Vidal** i **Aunós**, **Josep Bigordà** i **Enric Subirà**, en una de les parròquies tradicionalment més compromeses de Barcelona amb els moviments socials, veïnals i catalanistes. La parròquia serà administrada pel rector de la parròquia veïna de Santa Maria de Sants.

D'altra banda, hi ha un relleu generacional a l'equip de Claretians de l'agrupació de les parròquies Immaculat Cor de Maria i Sant Tomàs d'Aquino, al barri de Gràcia. **Shinto Thomas** i **Johanes Benjitu** seran els nous responsables de les parròquies, dos missioners claretians procedents de l'Àsia que fa

diversos anys que s'han establert a Catalunya. El fins ara rector, **Pere Codina**, continuarà col·laborant amb les parròquies.

Nou responsable d'economia

Coincidint amb els nomenaments parroquials, també s'han completat els nomenaments de la cúria de Barcelona que es van anunciar el mes passat. El més rellevant és el nou responsable d'economia, **Gaspar Coderch Boatella**, un directiu empresarial vinculat a Epson. Coderch substitueix mossèn **Antoni Matabosch** després de 14 anys com a responsable de l'economia diocesana.

També s'ha nomenat **Joan Hernández Serret** com a director del nou Secretariat diocesà de relacions interreligioses. Hernández és també el director del Grup de Treball Estable de Religions (GTER), l'organisme que agrupa els representants oficials de les diverses confessions religioses presents a Catalunya.

Alba Arboix: “Les esglésies sempre han estat al servei dels ciutadans”

És ben inusual que, en una mateixa setmana, l'Ajuntament i l'Arquebisbat de Barcelona facin dos actes conjunts. La setmana passada, però, va ser una excepció. El dimarts 10 de juliol va tenir lloc la presentació del darrer número de *Qüestions de Vida Cristiana*, editat per la Fundació Joan Maragall i l'Abadia de Montserrat, i que duia per títol 'Era foraster i em vau acollir'. Va ser presentat al Saló de Cent de Barcelona i va comptar amb la presència de l'alcaldeessa de Barcelona, **Ada Colau**, i el cardenal arquebisbe de Barcelona, **Joan Josep Omella**. El dijous 12 de juliol, tot just dos dies després, es feia la presentació del llibre *Barcelona. Esglésies i construcció de la ciutat*, de la professora **Alba Arboix i Alió**, publicat conjuntament per l'Ajuntament i l'Arquebisbat de Barcelona. L'acte va tenir lloc al privilegiat mirador Maria Aurèlia Capmany de l'Ajuntament de Barcelona i va comptar amb la participació del regidor

d'Habitatge, **Josep Maria Montaner**, l'ecònom de l'Arquebisbat de Barcelona, **Antoni Matabosch**, i la professora de projectes arquitectònics de la UPC, **Magda Mària**. Hem aprofitat la presentació del seu llibre per entrevistar-ne l'autora.

L'Alba Arboix Alió (1987, Torroella de Montgrí) és arquitecta i compagina la pràctica professional amb la carrera acadèmica. És doctora per la Universitat Politècnica de Catalunya, professora associada a la Universitat de Girona i a la Universitat Politècnica de Catalunya i col·laboradora del grup de recerca Habitar a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona. Ha col·laborat amb diverses institucions en relació amb els espais religiosos, entre elles al III Congrés Internacional d'Arquitectura Religiosa Contemporània, al XXXVII Curset de l'AADIPA: Patrimoni Sacre, Permanent Innovació, al XIV Congrés Internacional del

DOCOMOMO, al Workshop Internacional "Territories of Faith" o al Seminari intern de Patrimoni Sacre de la Fundació Joan Maragall.

"Esforç titànic", "treball molt acurat", "és un llibre que ho té tot" o "mostra de perseverança" han estat alguns dels qualificatius d'aquest llibre. Ens podries indicar quina ha estat la gènesi d'aquest llibre i què hi podem trobar?

Aquest llibre, que deriva de la meua tesi doctoral, neix de la constatació que no hi ha cap treball que abordi la importància que tenen les esglésies en la construcció de la ciutat de Barcelona des d'un punt de vista urbà. I és d'això que tracta el llibre, de les esglésies parroquials de Barcelona i del seu paper protagonista en la construcció de Barcelona. El lector descobrirà que el lligam entre els temples barcelonins i la mateixa ciutat existeix des dels primers nuclis medievals fins als últims barris de polígons dels anys 60 del segle passat, passant per les esglésies que han desaparegut i han originat nous carrers i noves places o les que han perdut la seva funció sacre i han estat reutilitzades per allotjar-hi no-

ves activitats. El llibre es desenvolupa en 3 capítols ("L'església a la ciutat", "L'església a la plaça" i "L'església, edifici singular") que contenen 13 subcapítols de caire més general i 11 subcapítols que agafen una església protagonista per il·lustrar el que s'està explicant. S'acaba amb una reflexió sobre la infrautilització actual dels temples, que llança la pregunta de perquè en un futur no alternar-hi usos al seu interior que complementin les activitats eclesials. Finalment, un petit catàleg de les 132 esglésies parroquials que hi ha dins els límits municipals de Barcelona conviden al lector a fer un itinerari i conèixer una mica millor la ciutat i el seu patrimoni.

Presentes les 132 esglésies parroquials de Barcelona com un conjunt d'objectes que tenen sentit com conjunt d'una col·lecció. Què caracteritza aquesta singular col·lecció?

Quina utilitat té emprar aquest terme per a les esglésies parroquials?

El Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix el terme col·lecció com aquell "Recull de coses d'una classe determinada, especialment de coses d'art, de ciència,

d'indústria, etc., que constitueixen un conjunt més o menys complet". Les esglésies de Barcelona formen, sens dubte, una col·lecció tipològica molt rica i variada de la que fa gala la ciutat. De fet, probablement no hi ha cap altre tipus d'edifici singular que presenti un repertori tan variat i que reflecteixi amb tanta precisió la conjuntura del moment de la seva construcció. Però per a mi, el més interessant de qualsevol col·lecció és la posterior classificació o disposició que cada u en pot arribar a fer. És cert que hi ha classificacions cronològiques, alfabètiques o geogràfiques que no cal justificar, però les més interessants són aquelles classificacions que ofereixen una perspectiva temàtica que guia el fil argumental de la col·lecció. En aquest llibre el fil argumental és la relació urbana que s'estableix entre les esglésies i la ciutat. Però el lector pot ordenar la col·lecció de la manera que vulgui i extreure'n un altre relat.

Magda Mària apuntava durant la presentació del llibre que, de la mateixa manera que les esglésies marquen l'espai urbà de la ciutat, "les esglésies també es contaminen

de la marca Barcelona”, com és el cas de l'èxit de la Sagrada Família, les cues a la Catedral de Barcelona o la demanda turística d'altres esglésies. Quin valor patrimonial o bé quin discurs poden aportar aquests 132 objectes a la marca Barcelona?

És cert que en algunes ocasions, com aquestes dues que comentes o en altres com el Congrés Eucarístic del 52 o els Jocs Olímpics del 92, les esglésies surten beneficiades de la “marca Barcelona”, però el seu valor patrimonial rau en la seva heterogeneïtat de formes, estructures, materials i dimensions. La Magda Mària ho deixa per escrit en la magnífica presentació del llibre i va insistir-hi en la seva intervenció: “Hi ha temples sublimes, la majestuositat i especialitat dels quals es troba fora de qualsevol dubte. N'hi ha de modestos, però no per això menys colpidors. Però també hi ha exemples d'arquitectures eclèctiques, on hi sobren més que hi manquen elements, amb poca llum, o desproporcionades. Tota una mostra extrapolable a la resta d'edificis de la ciutat. Les esglésies no són una excepció del que passa a Barcelona. A diferència de la

‘marca Barcelona’ que se’ns està oferint constantment, la ciutat es compon d’una realitat híbrida que dona lloc a una convivència de registres urbans i arquitectònics molt diferents. I que té molt poc a veure amb la qualitat o la homogeneïtat estilística d’una marca.”

Antoni Matabosch va fer referència a una possible ampliació del treball a d'altres esglésies no parroquials, com ara les vinculades als ordes religiosos. Hi hauria algun exemple a destacar per la seva relació amb l'espai urbà, pel seu interior o per les seves iniciatives?

Antoni Matabosch té tota la raó quan diu que aquest treball pot aplicar-se a altres esglésies no parroquials, i és que la metodologia seguida serveix per estudiar tota mena d'edificis singulars en moltes de les ciutats històriques occidentals. De fet moltes de les esglésies que avui són parroquials neixen com a esglésies vinculades a les ordes religioses, però durant la Desamortització de Mendizábal als anys 30 del segle XIX passen a ser patrimoni de l'Estat. És en aquest moment que les dependències conventuals s'enderroquen o s'usen per

a altres activitats i l'església passa a tenir la categoria de parroquial. En tenim moltíssims exemples: l'església de la Mercè, els Josepets de Gràcia, l'església de Sant Agustí o Sant Pere Nolasc. Les places que acompanyen a aquestes dues darreres esglésies són el resultat de l'enderroc del convent de Sant Agustí Nou i el dels pares Paüls respectivament. Per donar resposta a l'última pregunta: sí, hi ha moltíssimes esglésies no parroquials amb una relació molt interessant amb l'espai urbà que les envolten. Quatre exemples: la de Santa Maria de Montealegre, la del Monestir de Pedralbes, la de Nostra Senyora de Pompeia o la de l'escola de Mare de Déu de la Roser. Però n'hi ha moltíssims més.

El Regidor d'Habitatge, Josep Maria Montaner, va recordar l'acció social i associativa que s'ha desenvolupat a l'emparedat de les institucions parroquials. Com pot ajudar l'església parroquial d'avui, en una societat plural i complexa, al diàleg des d'una identitat positiva?

En realitat les esglésies parroquials sempre han estat al servei dels ciutadans. Segles enrere, els interiors dels temples

constituïen un refugi que protegia a tots els parroquians. La "sagrera", tal i com s'anomenava a l'espai que envoltava les esglésies, es considerava un territori sagrat que estava per sobre de tot poder civil. No fa tants anys, durant la dictadura, molts temples allotjaren les conegudes "tancades" i fou en elles on emergiren molts sindicats. Les Comissions Obreres, per exemple, es van fundar al 1964 a l'església parroquial de Sant Medir, al barri de la Bordeta de Barcelona. I actualment els interiors d'alguns temples serveixen de refugi per a sensesostre i refugiats. És exemplar el cas que sortia recentment a la premsa, el de la parròquia de San Antón de Madrid, que ofereix un sostre, menjar (i connexió wifi, especificava) a 270 persones en risc d'exclusió social, una desena de les quals fins se'ls permet passar-hi la nit en uns llits improvisats. Gràcies al projecte impulsat pel **pare Àngel**, aquesta església exerceix una tasca social d'acollida molt important. El dissenyador industrial **Curro Claret** fa uns anys presentava un

mobiliari eclesiàstic que consistia en una sèrie de bancs abatibles on el respallier s'inclinava fins a transformar-se en un llit. Justament reivindicava això, recuperar l'esperit que havien tingut antigament les esglésies com a refugi on passar-hi la nit en cas d'emergència social.

Malauradament, encara moltes esglésies estan tancades la major part del dia i molts dies de la setmana. Obrir-les durant la nit per allotjar-hi gent necessitada podria ser una opció per a treure-les de l'actual infrautilització. Però n'hi ha moltes més: concerts, lliuraments de premis, actes teatrals, presentacions de llibres o conferències magistrals. Són moltes les activitats que podrien alternar-se amb les funcions eclesials. Establir la possibilitat d'omplir les esglésies d'altres activitats pot tornar-les a posar al punt de mira dels habitants i al servei de tota la ciutat. Que la funció comunitària i evangèlica prevalgui per sobre de la sagrada seria una bona manera d'operar, i més en moments de crisi global com els actuals.

Actualment encara es pot visitar l'exposició 'Domus Dei' a l'església de Sant Pau del Camp, al barri del Raval; que és mostra de la col·laboració de la teva tesi doctoral i el fotocompositor Ei POiNT i ha estat comissionada per l'arquitecte A. Ollé'Coderch. Què hi podem trobar?

L'exposició Domus Dei és una petita mostra de 14 esglésies parroquials de Barcelona. Tot i ser la majoria d'elles exemples ben coneguts, el fotògraf convida a fer una nova lectura dels seus interiors amb un grau més de complexitat. Amb l'aparença d'un "divertimento", però basada en el discurs de la transcendència exemplificada amb el pas del quadrat al cercle, l'artista mostra 14 fotografies espectaculars i una servidora les acompanya amb textos i plànols. Sens dubte val la pena anar-hi. Sempre és un plaer visitar Sant Pau del Camp, aquesta petita joia romànica amagada al mig del Raval!

Concurs d'estiu a la Viquipèdia sobre les religions

Crida al voluntariat a favor del coneixement de les religions. Aquest dilluns 23 de juliol comença el **Viquiprojecte: religions**, un concurs virtual per millorar la qualitat i la quantitat dels articles sobre les religions a la Viquipèdia, l'enciclopèdia lliure en català.

El concurs durarà un mes, des de les 00:01 hores del dia 23 de juliol de 2018 fins les 23:59 hores del 22 d'agost de 2018. "Hora local de Montserrat", tal com indiquen en la pàgina de la convocatòria. Es tracta d'una proposta d'**Amical Wikimedia**, una organització sense ànim de lucre amb un centenar de socis.

"Promovem el coneixement lliure i específicament en l'àmbit de la cultura catalana", explica **Miquel Codolar**, un dels seus socis.

El concurs d'aquest estiu o la viquimarató 25 cares de la religió a Catalunya, organitzada junt amb Catalunya Religió l'octubre del 2015, són dues iniciatives recents que Amical Wikimedia ha dedicat de forma específica a l'àmbit religiós.

Per concursar al Viquiprojecte:religions, cal **registrar-se com a usuari** a la Viquipèdia i apuntar-se a la pàgina del viquiprojecte. En aquest espai queda registrada la puntuació de cada concursant. Les bases del concurs contemplen el recompte de punts d'acord als octets -caràcters amb espais- que aporta cada usuari en crear un nou article o bé en ampliar-ne un que ja s'hagi creat abans.

Tots els articles de la Viquipèdia mostren aquest recompte per cada actualització registrada, en una pestanya a dalt a la dreta.

La persona que més hagi contribuït a millorar articles d'aquesta temàtica rebrà un lot de tres llibres.

Ampliar o millorar 30 termes

El crucifix, l'àdab, el politeisme celta, el sincretisme xinès, la religió cananea o la paràbola de la figuera són alguns dels conceptes que, a dia d'avui, no tenen cap article a la viquipèdia.

Formen part de la llista de conceptes sobre les diverses tradicions religioses que entren a concurs i que es pot ampliar lliurement. Codolar considera que una bona fita per al concurs seria ampliar o millorar 30 termes.

Aquest nou viquiprojecte sobre religions respon a la darrera erra del **projecte PESCAR 2018**, creat "amb la intenció de millorar el coneixement sobre el nostre àmbit de coneixe-

ment, el mediterrani, a la Viquipèdia". Amb caràcter anual, aquest concurs posa en relleu sis conceptes relacionats amb la història del mediterrani: la política, l'economia, la societat, la cultura, les arts i la religió. "La religió és un dels àmbits de coneixement importants de la nostra cultura", conclou Codolar.

LAURA MOR -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

La catalana Isabel Vázquez, nova Superiora General de les Missioneres de la Immaculada Concepció

La catalana Isabel Vázquez Rodríguez substitueix Marisa Ramírez, superiora general dels darrers dos sexennis. Vázquez té 55 anys i està molt vinculada i implicada als moviments socials d'El Prat de Llobregat, és cofundadora del projecte Saó-Prat i durant molts anys professora d'ESO de l'Escola El Cim de Vilanova i la Geltrú. Vázquez farà equip de govern amb les germanes Lucía Medina, com a vicària-secretaria; Yngrid Calles, com a ecònoma, i Rosa María Ayingono, Ángela María Granada i Esmilse Santacruz com a conselleres.

MIC | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Comencen les colònies i casals socials de la Fundació Pere Tarrés

El proper dilluns dia 23 a les 9.30h sortirà de Barcelona el primer autocar camí de les colònies que la Fundació Pere Tarrés organitza per a infants en situació de vulnerabilitat social. 50 infants acompanyats de 13 monitors i monitores voluntaris passaran set dies (del 23 al 29 de juliol, ambdós inclosos) a la casa de colònies Casal de l'Esperança (Ogassa, Ripollès). Aquest serà el setè any consecutiu que es realitzen aquestes colònies, una iniciativa dels centres d'esplai del Moviment de Centres d'Esplai Cristianes Catalans i de la Xarxa de Centres Socioeducatius de la Fundació Pere Tarrés.

FUNDACIÓ PERE TARRÉS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Salesians obren una cafeteria formativa i social a Barcelona

Amb un ple absolut i amb molt d'interès, dimarts 17 de juliol, a la Ronda del Guinardó 209, naixia el projecte de cafeteria formativa i social "Marticoffe". El projecte l'ha impulsat la Plataforma Social dels Salesians a Martí- Codolar, una de les nou plataformes d'educació social de Salesians Sant Jordi a Catalunya. Des de Salesians Sant Jordi s'està convençut que la formació i la inserció dels joves en el món laboral és fonamental per aconseguir dotar-los d'autonomia, recursos i coneixement que transformin la seva vida i la de seu entorn més immediat.

SALESIANS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El pare Josep Massot, guardonat amb la Medalla d'Honor de la Xarxa Vives

La Universitat Miguel Hernández d'Elx ha estat l'escenari del reconeixement a la trajectòria professional i el compromís envers la ciència, la llengua i la cultura del filòleg, editor i historiador Josep Massot i Muntaner, i de l'historiador i impulsor dels estudis universitaris a Lleida Manuel Lladonosa i Vall-llabrera. Ambdós homenatjats han estat condecorats amb sengles Medalles d'Honor de la Xarxa Vives, l'únic guardó que atorguen conjuntament les 22 universitats dels territoris de parla catalana.

XARXA VIVES D'UNIVERSITATS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Antoni Bassas: "Amb Viqui Molins i el Padre Ángel estem recollint els fruits del papa Francesc"

L'Editorial Claret ha presentat divendres 13 *Projecte Hospital de Campanya* a l'església de Santa Anna de Barcelona, un llibre que presenta la tasca social que duen a terme les esglésies de Santa Anna a Barcelona i San Antón a Madrid oferint atenció espiritual a les persones sense llar. El projecte -asseguren la religiosa i el rector de l'església de San Antón- se centra en atendre les persones sense llar des de la tendresa, l'entusiasme i l'amor. "No hem inventat res, el que fem als hospitals de campanya és escoltar", han subratllat.

EDITORIAL CLARET | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L'ordenació episcopal del pare Abella al Japó

L'anterior Superior General dels Missioners claretians, el lleidatà Josep Maria Abella Batlle, va ser ordenat dilluns bisbe auxiliar d'Osaka a la Catedral de la Immaculada Concepció de la Benaurada Mare de Déu. L'ordenació, marcada per la tradició oriental, va coincidir amb el 169 aniversari de la fundació de la Congregació a Vic, el 16 de juliol. El Provincial dels Claretians de Catalunya, Ricard Costa-Jussà, i el pare Ramon Olomí van estar presents a la celebració, juntament amb familiars catalans de pare Abella. El pare Costa-Jussà va concelebrar en representació del Pare General.

CLARETIANS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El rector de la Seu de Manresa s'hi dedicarà en exclusiva i deixa les altres parròquies
Dl, 16/07/2018 | Regió7

El rector de Coma-ruga retirarà el llaç, però nega haver-ho col·locat
Dc, 18/07/2018 | Diari de Tarragona

Una campana massa escandalosa per al petit poble de Senan
Dj, 19/07/2018 | El País

El menjador de Jericó a Lleida, desbordat
Dj, 19/07/2018 | Segre

Consoliden l'església romànica de Santa Maria de Palau, a Torroella
Dv, 20/07/2018 | El PuntAvui

Mor mossèn Anton Roquer, més de 20 anys al capdavant del Santuari de Misericòrdia
Ds, 14/07/2018 | Diari de Tarragona

Vic nomena el rector del Poble Nou exorcista de la diòcesi
Ds, 14/07/2018 | Regió 7

Els maristes impulsen un projecte per combinar estudis i esport d'alt nivell
Dg, 15/07/2018 | Diari de Girona

Dilluns 23 juliol

- **Curs d'iconografia bizantina, a l'Albà.** A càrrec de Neculai Saftiu. Fins diumenge 29 de juliol. Aiguamúrcia.
- **Trobada d'Animadors de Cant.** Fins dissabte 28 de juliol. Montserrat.

Dimarts 24 juliol

- **Missa dels fanalets de Sant Jaume.** 20 h. Parròquia de la Mare de Déu del Carme. Lleida.
- **Concert de la Cappella Mariana** (Txèquia). 21 h. Església de La Cova de Sant Ignasi de Manresa.

Dimecres 25 juliol

- **Descobrint la ruta dels Àngels, al Raval de Barcelona.** Visita guiada de 9:30 a 13:15 h. Església de Sant Pau del Camp. Barcelona.
- **Mystica, concert d'Airun.** 21 h. Atri de la Seu de Manresa.

- **Presentació del llibre 'Poesia i música' d'Anton Bru.** 18 h. Església parroquial de Sant Jaume apòstol. Arbeca.

Dijous 26 juliol

- **L'hora daurada: Murals divins.** Visita guiada de 19:30 a 20:30 h. Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. Barcelona.
- **Eva, concert del grup Evo.** 21 h. Atri de la Seu de Manresa.
- **Presentació de 'La Tàrraco dels primers cristians' (2ª ed.).** Amb Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona. 19:30 h. Centre Tarraconense El Seminari.
- **L'alegria a la Bíblia. A càrrec d'A. Pérez de Mendiguren, biblista.** 21:30 h. Montblanc.
- **Pregària de Taizé.** 20 h. Església de Pompeia. Barcelona.

Divendres 27 juliol

- **M. del Mar Bonet i Borja Penalba a Manresa.** 21 h. Jardins de la casa Internacional d'Espiritualitat - Parc de la Seu de Manresa.
- **Concert del festival de Música dels Pirineus.** 20 h. Amb visita guiada prèvia a càrrec de Miquel Bosch. Monestir de Santa Maria de Ripoll.
- **Concert Amor i vida d'una dona.** 20:30 h. Església parroquial de Santa Maria del Mar. Salou.
- **Convivència per a joves a Tortosa.** Fins diumenge 29 de juliol. De 18 a 16 h. Monestir Mare de Déu de les Neus, Convent de Santa Clara. Tortosa.

Dissabte 28 juliol

- **Ruta franciscana 2018.** Peregrinatge a Roma, Assís i els llocs franciscans. Fins dissabte 4 de agost. Inscripcions: Comunitat franciscana. Barcelona.
- **Concert d'orgue.** Església parroquial de Santa Maria la Major. Montblanc.
- **Llegendes de Poblet.** Visita guiada. 11:30 h. Monestir de Santa Maria de Poblet.

Diumenge 29 juliol

- **Exercicis Espirituals.** Fins dissabte 4 de agost amb fra Jacint Duran i Fra Lluís Arrom. Sant Martí del Montnegre. Sant Celoni.
- **Concert del Festival de Música Antiga dels Pirineus.** 18:30 h. Església de Nostra Senyora de la Purificació. Bossòst.

Joaquima Vedruna
@JoaquimaVedruna

Vols que els teus #fills visquin grans #històries? Amb aquest recull, de ben segur que es convertiran en grans lectors! 📖 Aprofiteu per endur-vos els llibres a la #platja o la muntanya. bit.ly/2IXB73d

Més informació: <http://www.xtec.cat/web/proyectos/lectura/impulslectura/piramide>

7:35 - 17 de jul. de 2018

Jesuïtes Catalunya
@jesuitedcat

El vicerector de la UCA de Nicaragua ha parlat a Bilbao de la greu situació que viu el país i demana suport internacional. @ALBOANongd i el #sectorsocialsj han expressat el seu suport a la UCA i a les víctimes de la violència i la repressió a Nicaragua.

Jorge Huete: "Necesitamos el apoyo internacional"
Información de la Compañía de Jesús
infosj.es

0:51 - 17 de jul. de 2018

Escola Pla Balmes - BCN
@escolapiabalmes

El nostre 3r pis va avançant en la seva transformació per adaptar-se a les noves necessitats educatives i de convivència. Nous espais, noves il·lusions! @escolapiacat

12:35 - 16 de jul. de 2018

Monestir de Poblet
@MonestirPoblet

El Monestir de Poblet participa en el projecte @cataloniasacra, amb la voluntat de participar en la dinamització del patrimoni cultural de l'Església catalana cataloniasacra.cat/llocs/monestir...

2:40 - 15 de jul. de 2018

Jesuïtes Catalunya
@jesuitedcat

Les nostres entitats transformen la realitat a peu de barri. El 2017 hem arribat a més de 10.000 persones gràcies al compromís de professionals i voluntaris/es. @MigraStudium @lasalutalta @fundaciolavinya @CentreSantJaume @arrels_stignasi @Entreculturesb ow.ly/9m7x30kUU2k

3:05 - 12 de jul. de 2018

Formació i Treball
@fitreball

Ja ha finalitat el curs monogràfic de neteja industrial adreçat a treballadors i treballadores de l'empresa d'inserció 😊👏 Amb més formació, més possibilitats d'inserció!
#inclusió #oportunitats #persones

6:10 - 20 de jul. de 2018

La Salle BCN
@lalsallebcn

La URL, entre les 150 millors del món en 'Management' i 'Business Administration' segons el rànquing de Shanghai link.salleurl.edu/urfrankingshan...

7:40 - 20 de jul. de 2018

PES Cruïlla
@centrecruilla

Joves del camp de treball estiu 2018 arranjant escales, retirant brossa i males herbes, en definitiva millorant l'entorn del mirador de Perafita.

4:42 - 20 de jul. de 2018

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetares

Segueix la visita del Bisbe Taltavull de @bisbatmallorca, Josep Oriol Pujol i Humet, dtr. general de la Fundació, i Xavi Nus, president @esplaisMCECC, ara al Club Esplai Jovent al terreny d'acampada de Can Arabí a Binissalem de Mallorca

7:00 - 20 de jul. de 2018

Càritas Barcelona
@caritasbcn

Realitats com aquesta demostren que hi ha una manca d'habitatge 🏠 a preu assequible. Des de @caritasbcn proposem a les administracions incrementar el parc d'habitatge públic del 2% actual al 15%

324.cat @324cat
La bombolla dels inhabitatges: viure en 25 metres quadrats, sense finestres, amb humitats... i pagar 600 euros de lloguer bit.ly/2zVuEWE #Play324

5:11 - 20 de jul. de 2018

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Avui s'ha col·locat la mortalla, el llençol que cobria el cadàver de Jesús, damunt de la pedra rodona del conjunt escultòric del Sepulcre Buit bit.ly/2O5yUWn
#enconstruccioSF #capal2026

2:55 - 20 de jul. de 2018

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat
Catalunya Religió és una iniciativa de l'Associació Cercle d'Estudis Conciliars

Director: Jordi Llisterra i Boix.

Junta directiva: Eduard Ibañez, Carles Armengol, Manel Manonelles.

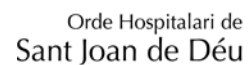
Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor Iriarte i Glòria Barrete Vélez.

Consell de Redacció: Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer dels Lledó 11, 08002 de Barcelona.

Telèfon: 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

